PAGINA CULTURALA

cu colaborarea și redactarea misionarilor Fundației culturale „Principele Carol,,

Un rege democrat: Ferdinand I al României

Născut în familia Hohenzollernilor de la Rin, unde domniau încă puternice tradițiile renane ce n'au putut să fie înăbușite de Hohenzollernii prusiani, Principele Ferdinand a fost pregătit sufletește pentru ideile democrate. Ca fiul oricărui cetățean, a urmat la gimnaziul din Düsseldorf, atât de plin de generoase influențe latine. După cinci ani de studiu în aceste condițiuni, care-l apropiau de nevoile și gândurile generațiilor obicinuite de școlari, și după doi ani de stagiu militar, Principele Ferdinand și-a continuat studiile universitare la Türingen și Lipsca, atunci când Universitatea germană păstra încă acel caracter de obiectivitate științifică și acel cult pentru idealul uman, pe care l'a pierdut mai târziu întunecat de prusianism și imperialism. Era pe atunci în școala înaltă germană, ca și în știință și în literatură, o admirabilă putere de a înțelege viața oricărui popor, de a-i admite năzuințele firești și de a-i respecta drepturile. Nu domnia încă doctrina lui Treitschke cu îndumnezeirea statului și cu justficarea actelor de nobleță pornite dela dânsul, nici nu străbătuseră concepțiile aspre și orgolioase ale lui Nietszche, din care aveau să se hrănească teoriile imperialismului prusian, deformate de vechile porniri păgâne ale lituanilor baltici și ale fraților slavi dela Elba Evului mediu — cum scrie într'un studiu savant marele istoric român, profesorul N. Iorga. In Universitatea germană pe la 1887 s'a format spiritul Principelui Ferdinand, viitor Rege al României.

Când a călcat întâia oară pe pământul românesc unde unchiul său, Regele Carol se pregătea să-l aleagă moștenitor presumtiv al tronului, era un tânăr blond, timid, modest și nespus de atrăgător. La 18 Martie 1889 a fost numit moștenitor al Coroanei.

Dela această dată moștenitorul tronului, sublocotenent în regimentul 3 de infanterie, fu supus acelorași norme ca oricare din ofiterii regimentului, săvârșind o îndoită ucenicie, de principe și de oștean. Viitorul Rege a învățat singur să-și cunoască poporul, să-l înțeleagă și să-l iubească. Intimitatea lui i-a îngăduit să pătrundă în poesia populară, în datinile și istoria națională, altfel decât prin foile cărților și prin spusa curtenilor cărturari.

Cuvântările rostite în această epocă la Academia Română, la Senat, i-au câștigat iubirea mulțimii care a simțit în dosul cuvintelor un suflet mare. Târziu, în 1913, într'un discurs rostit la desvelirea monumentului lui Barbu Știrbei, vechi domnitor, valah bun în vremuri grele, Principele Ferdinand vorbind despre faptele voevodului sărbătorit, a arătat în linii generale cum înțelege misiunea unui monarh într'un stat modern. In acest mare discurs, Principele moștenitor al României și-a schițat programul viitoarei sale domnii.

Războiul mondial a fost pentru Regele Ferdinand începutul unei tragedii sufletești, care s'a terminat cu cea mai emoționantă din biruințe.

Omenește, Principele moștenitor era apropiat de Germania prin amintiri, prin legături de rudenie, prin mândrie de a aparține unei rase puternice și unei familii despre care cronicile vorbesc cu o mie de ani în urmă. Dar peste aceste legături intime ale ființei sale, Principele Ferdinand se declarase încă înainte de suirea sa pe tron, împotriva unei politici alături de puterile centrale, adică împotriva hegemoniei pentru care cu îndârjire primitivă lupta rasa germană. In Septembrie 1914, a spus lămurit ministrului austro-ungar, contele Czernin, că spiritul țării — pe care îl simțea și în inima sa — este împotriva unui război alături cu puterile centrale. Iar când ministrul austriac a cutezat să-i vorbească despre „datoria de onoare" a unui suveran de a respecta un tratat de alianță și de a se feri de o „mizerabilă trădare", răspunsul a fost așa de energic și de demn că diplomatul austriac n'a îndrăznit nici odată să-l reproducă, sau să-l scrie. Acest răspuns se poate imagina însă, după un alt răspuns dat secretarului de ambasadă german, care vorbea Regelui Ferdinand de o datorie de rasă: „De la această rasă am dobândit obiceiul de a sta alături cu poporul Meu".

La câteva zile după această întrevedere, Regele Carol închidea ochii, iar Principele Ferdinand se urca pe Tron. Vremea era turbure, în multe locuri începea să se pregătească prăbușirea tronurilor.

Cei doi ani de domnie dela început au fost cu deosebire grei, pentrucă în vremea aceea trebuia pășită o neutralitate strictă împotriva ispitelor și presiunilor din afară; iar pe de altă parte trebuia pregătită armata și țara, în vederea apropiatului act al intrării în războiu alături de aliați.

„Cu cât simt mai grele timpurile prin care trece Patria, cu atât mai tare se strâng legăturile dintre mine și poporul român, în munca comună pentru apărarea marilor interese ale țării", — spunea la 19 Decembrie 1916, Regele Ferdinand, delegației deputaților veniți să-i aducă obicinuita adresă de răspuns la Mesagiul Tronului. Peste o jumătate de an, la 14 August 1916, proclamația Regelui Ferdinand deschidea acele vremuri de tragedie din care Țara și Regele său, au ieșit măriți și uniți. Ca un Bayard al trecutului, sufletul Regelui a stat platoșă la capul de pod al celor mai vijelioase presiuni. Când de pe înălțimile munților Vrancei Wilhelm II-lea arunca blestemul său, peste frontul român, asupra rudei necredincioase care împiedicase în răsărit realizarea planului său de hegemonie mondială, Regele Ferdinand, din proprie inițiativă cerea guvernului său ca opera de împroprietărire și de chemare la viață politică să nu mai fie zăbovită. Legătura dintre popor și Rege era deacum înainte atât de cimentată că nu putea să o mai sfarme nici o putere și nici o amenințare în această viață. Intr'o cuvântare adresată generalului Berthelot, după ce armatele germane fuseseră alungate, iar guvernul reintrase în București, Regele Ferdinand spunea: „Când am luat moștenirea întemeetorului României moderne, am făgăduit înaintea reprezentanților Națiunei că voi fi bun Român; cred că m'am ținut de cuvânt. Grele au fost timpurile, mari au fost jertfele, dar strălucită a fost răsplata și astăzi pot spune cu fruntea senină: față de Dumnezeu și de poporul meu, am conștiința curată".

Stă în aceste cuvinte suferința și biruința unui suflet, pentru care coroana regească n'a fost un dar al destinului, ci un drept câștigat. Și nu e de mirare că Regele Ferdinand va rămâne definitiv cel mai popular și mai iubit cetățean al țării sale, în amintirea tutulor vremurilor".

Gânduri de întărire

culese de I. O.

FRANCOIS COPEE în „Bonne Souffrance" scrie aceste minunate mărturii pentru cei trudiți: „Săptămâni și luni, cât am stat în pat și în cameră, le-am trăit cu Evanghelia.

Puțin câte puțin, fiecare verset din Evanghelie a ajuns să fie viu pentru mine. In toate cuvintele am văzut strălucind adevărul ca o stea și l'am simțit palpitând în mine ca o inimă. Cum n'aș crede de aici înainte în minuni, după aceia pe care a săvârșit-o cartea asta în mine?.

Ochiul meu era orb la lumina credinței iar acum o vede în toată măreția ei. Sufletul îmi era surd la cuvântul lui Dumnezeu, iar azi îl aude în toată suavitatea lui convingătoare. Eram paralizat de indiferență iar azi sufletul mi se ridică spre cer în avântul dragostei. Spiritele necurate de care eram stăpânit au fost alungate pentru totdeauna".

Dr. HANACK spune că Evanghelia nu este un glas care vorbește sufletului, ci un spirit viu care coboară din suflet: Sérmo dei vivus et eficax.

ROUSSEAU, vorbind despre tăgăduitorii lui Iisus, spune: „Nu astfel se inventează. Inventatorul ar fi mai mare în acest caz decât eroul".

LITTRE, marele pontif al positivismului, declară într'un memoriu: „Mi-ar fi plăcut mai mult să nu fi însemnat ceva în viață, dar să nu fi păcătuit. Da, Stăpâne divin, cuvintele Tale nu vor trece atât cât va mai fi pe lume un fiu de al lui Adam care să le înțeleagă".

Intr'o zi pe când Littré privea drumul crucii zise: „Aici ne-a lăsat Iisus secretul vieței sale".

x □ x

Calul și măgarul

de CINCINAT PAVELESCU

—*Fabulă*—

Lui Caragiale

Nebun, sălbatec, fără frâu,
Prin arătură și prin grâu,
Peste livezi, peste câmpii,
Sărind pârleazuri și hotare
Și șanțuri largi și garduri vii
Fugea un cal, fugea mai tare
Ca vântul prin pustii,
Sub el pământul tremura
Și orice piatră scăpăra
Scânteetor,

Dar el în vraja unei ținte
Pe care nimeni n'o vedea
Fugea, fugea 'nainte
Mai iute, tot mereu mai iute,
Părând că 'n aprigul lui sbor
Il poartă aripi nevăzute;
Dar în fantasticu-i transport
Frângându-și gâtul cade mort,
Atunci măgarul ce venea
Pe drum, încet, împovărat,
Cu pasul rar și măsurat
A esclamat: ce animal!
Și-a râs c'un râs spiritual
Ca râsul oricărui măgar, adevărat,
Și râsul lui parcă zicea:
— Eu bănuiam dela început,
Ce s'a întâmplat i-se cuvine!
— De ce n'a mers și el ca mine
La pas... pe drumul cel bătut.

Propaganda în străinătate

de AL. Busuioceanu

Intr'un ziar străin, binevoitor de pace țării românești, am cetit un articol lung, scris cu destulă râvnă, despre munca culturală ce se desfășoară azi la noi. Cineva de-ai noștri, de bună seamă, altfel destul de în curent cu unele lucruri, încerca să lămurească celor de acolo, ce popor cult suntem totuș noi, și cât de neostenit ne îndemnăm aici pentru ridicarea sufletelor. Incepea așa: „Cultura românească e de tot tânără. Ea purcede abia dela 1877"... — apoi, după foarte optimiste constatări, din care nu lipsea devotamentul pentru a doua noastră mamă, Franța, se încheia cu această scuză care trebuia să câștige simpatia cititorilor și să-i asigure totodată de seriosul viitor al culturii românești: „Imprejurările istorice n'au îngăduit poporului român să se afirme mai de vreme în cultură; munca lui din ultimele decenii însă pe acest tărâm a isbutit să-l introducă cu pași repezi în concertul culturii europene".

Omul acesta care își pierdea vremea să scrie un articol desinteresat despre țara lui, avea desigur foarte bune intenții; el făcea, ce se numește propagandă. Teama lui însă, poate puțin deprinsă, în orice caz nefericită, era departe de a ne face vre-un serviciu. Dimpotrivă: fără vreun gând rău, numai cu bune, dar necontrolate și cu totul naive intenții, el ne defăima. Cultura românească nu începe dela 1877. Intre noi e de prisos să mai discutăm lucrul acesta. Apoi, de mama noastră, Franța, se vorbește în străini cu mai multă pudoare. Și, în sfârșit, dacă la 1877 începem, atunci cel puțin nu se mai cade s'o încheiem cu acei pași repezi spre concertul culturii europene, ca să vorbim și noi în cuvintele propagandistului. Mai cu seamă, a face propagandă nu se chiamă această nelipsită și nătângă scuză pentru ce noi nu avem cultură, sau avem puțină, ci a vorbi abil și cu inteligență tocmai despre ce avem și e cultură. Astfel, propaganda aceasta, care nimănui nu aduce vre-un serviciu, ori chiar dimpotrivă, e cu totul de prisos.

M'am oprit la cazul acesta mai recent, deși s'ar putea număra și altele destul de multe, tocmai fiindcă e tipic pentru ce obișnuim noi să chemăm propagandă culturală. Atâtea articole prin ziarele străine, scrise de ai noștri cu gând bun, ne fac aproape întotdeauna acelaș rău serviciu. Și la fel ne întoarcem să ne lăudăm și aici, de multe ori tocmai prin glasul celor care reprezintă cultură, de câte ori la ospețe, la Academie sau la Universitate, avem prilejul să sărbătorim fețe simandicoase din străinătate. Propaganda noastră e o scuză, sau, când e mai bine inspirată, o pledoarie, pentru cine stă să asculte, în favoarea unei culturi despre care prea arareori se spune cuiva în străinătate și vreun cuvânt esențial. Iar dacă am controla cu luare aminte ce se scrie și vorbește acolo despre noi, s'ar putea dovedi cum toate acestea sunt deseori naive pledoarii.

O propagandă serioasă s'ar putea face, chiar de oficialitate, renunțând la procedeele vechi și nefolositoare: un serviciu de bogată și esențială informație a străinătății despre lucrurile culturale dela noi, ar fi de bună seamă mai convingătoare decât orice pledoarie. Atâtea mijloace ne stau la îndemână, fără a mai cere ingeniozitatea de a le inventa: birouri internaționale de statistică și informație, târguri ale cărții sau ale lucrurilor de artă, expoziție de pictură și sculptură, care ne primesc sau ne invită, chiar când noi le refuzăm fără motiv, și apoi revistele și editurile în care bune studii ori traduceri și-ar găsi, fără îndoială, loc și cetitor. Dar toate acestea, lăsate nu la voia întâmplării, ci precis organizate și conduse de pricepători în lucrurile noastre culturale. Am găsi atunci cu siguranță fapte care să poată vorbi străinilor mai demn și mai convingător decât toate pledoariile noastre de acum și ar fi un sprijin nu numai culturii noastre, dar și politicii țării.

Inrăurirea morților

de I. Gr. OPRIȘAN

Grozeștii (Oituzul) stau în calea celor ce merg spre vechea frontieră ca o mărturie ce poartă, neștearsă de vreme, pecetia marii noastre epopei. Trei nume răsar înfiorate din comunicatele amintirii: la stânga se înfige, în cerul 'nalt, neagra măgură a Casinului; în față sângerează „Sticlăria", iar în dreapta, spre Tg. Ocna, sfidează cuculul Coșnei. Din coclaurile acestea cari s'au cutremurat acum zece ani, sub catastrofele zguduirii, s'au scos miile de eroi ce te întâmpină în portul eternității, unde ancorează frumoasa bisericuță a Grozeștilor.

Nu știu de ce, dar în localitățile acestea în care și-au aflat loc de odihnă cei mai buni dintre noi, ne gândim numai de cât la înrâurirea pe care trebuie s'o aibă ei asupra celor ce viețuesc în nemijlocita lor vecinătate. Și cum s'ar putea să fie altfel când, și ca număr și ca valoare umană, un cimitir din locurile sfinte covârșește satul din jurul său?

Și iată, la câțiva pași de panteonul Oituzului, o secție a „Ligii culturale pentru unitatea tuturor românilor" stăruește a ne atrage în chip deosebit atenția. Acum un an, generalisimul nostru cultural, îi sfințea steagul. O mână de tineri, între care frații Dragomir, ocupă locul de frunte, înfiorați de majestatea crucilor ce înseamnă „viul vieții care nu se pierde", cum spune Scriptura sfântă, au strâns ca'n jurul unei vetre de lumină 311 oameni din sat. Șezătorile lor sunt gustate din plin. Din când în când se desprinde, dintre săteni, un purtător de cuvânt, ca o creangă plină de rod, interesând prin experiența și îndemnul lui și sporind puterile binelui. Sunt bucuros să constat, după uzul cărților, că biblioteca este vie, cum viu este sufletul celui ce gospodărește aceste cărți. Anul acesta 232 de cititori din sat au cercetat aproape 600 de cărți. Câteva zeci de volume, sdrențuite ca un steag ce se întoarce din lupte grele, fiind scoase din uz, au și fost înlocuite. Biblioteca numără 2500 de cărți, peste 1000 de reviste și 67 de albume. E vrednic de notat faptul că secția aceasta a ligii a cumpărat, din numărul acesta 600 de volume și e abonată la 18 reviste. Fără îndoială că putem s'o dăm ca o pildă dintre cele mai răsărite în viața culturală a satelor noastre.

Muzeul, firește, că nu-și avea nicăeri un loc mai potrivit de cât aici. Aceiași tineri au adunat cu scumpătate toate mărturiile războiului care s'a desfășurat pe aceste meleaguri. Cândva, cei cari nu existau pe vremea marei epopei, uitându-se la căștile sfărmate de schije ori la gamelele ciuruite de gloanțe din acest muzeu, vor merge să întreție, cu mai multă evlavie, cultul vitejilor ce străjuiesc pentru vecie porțile satului lor.

Și de sigur că pelerini din toate părțile acestei Românii vor săruta și crucea din țintirim și coiful din muzeul Oituzului.

Insemnări

NATIONALISMUL. — A crede într'o națiune, a ta, spunea altădată d. N. Iorga, e a recunoaște altele care nu sunt ale tale; a le recunoaște în tot ce le formează: rasă, limbă, cultură, amintiri, a te feri de a le jigni în vreunul din aceste elemente, a te bucura chiar de existența și de desvoltarea lor, fiindcă Statul național nu-și poate afla locul decât într'o lume organizată național și caracterele unui neam nu iese la iveală decât într'un cadru național el însuși. Intr'adevăr: orice nație are posibilități nesfârșite de a se păstra și de a se întinde în propria ei ființă, în propria ei vitalitate, în propriile ei virtuți. Progresele ei stau în prisosul dinlăuntru, nu în strâmtoarea din afară. Un popor care atentează la vitalitatea altuia pentru a trăi, se desonorează pe sine.

Tot așa și un popor care a primit în naționalitatea sa un individ sau un număr de indivizi și-i refuză drepturile care decurg firește din acordarea naționalității. El e desigur îndreptățit să ceară naționalizatului sau naționalizaților tot ce trebuie, în afară de rasă și de religie, pentru ca noul primit să intre în naționalitatea pe care a voit-o. Și mă explic și mai bine: îndreptățirea privește numai pe aceia cari n'au fost găsiți de forma de Stat, care dă cetățenia ca formând o naționalitate bine determinată și având pe teritoriul ocupat de dânsa în majoritate drepturi istorice incontestabile. Numai aceștia au dreptul la întreaga conștiință națională cu toate urmările ei culturale.

UTILITATEA PLANTELOR MEDICALE. — Un învățător dintr'o regiune muntoasă a Franței, cutreerând în anumite zile ale anului meleagurile înflorite ale satului, a cules în două veri plante de leac în valoare de peste 4000 franci. Din vânzarea lor, și-a cumpărat pentru școală: un cinematograf, un dulap, o bibliotecă pentru copii, întregul material pentru muzeu și au mai rămas bani pentru ajutorarea orfanilor de război și pentru o călătorie cu trenul la orașul apropiat.

Pilda aceasta ar trebui imitată, mai ales că farmaciștii caută plante medicinale și când nu le au (florile de teiu, romanița, coada șoricelului și celelalte ce cresc din belșug pe la noi) le aduc din străinătate, — spre rușinea noastră.

Inițiativa franceză — culegeri de plante medicinale cu copiii — din motivul arătat poate fi mai ușor realizabilă la noi, — cu puțină bunăvoință însă și cu nițel spirit practic.

COPILARIA FERICITA. E numele unei societăți întemeiată mai demult la Paris, pentru educația copiilor. In fruntea ei lucrează cu râvnă două doamne: Lambert și Thévenet. Scopul societății e să strângă laolaltă copiii fără deosebire de religie, de naționalitate și de clasă, și să-i înfrățească pe toți deprinzându-i să iubească tot ce e frumos și bine. Societatea se silește să ajungă la acest scop prin: 1) vizitarea muzeelor, monumentelor și fabricilor, excursiuni și serbări artistice; 2) prin înființarea de cluburi recreative și educative în diferite locuri ale Parisului, unde copiii să fie duși Joia și Duminica; 3) prin înființarea de colonii în vacanță și de schimburi de copii atât între familii cât și între țări; 4) prin întemeerea unui buletin care să servească de legătură între susținătorii societății.

Societatea a dat roade minunate. Și ne gândim că izbânda ei cuprinde, azi un îndemn, pe lângă care sufletele noastre n'ar trebui să treacă cu totul nepăsătoare.

TEATRU POPULAR. Cel mai potrivit teatru pentru săteni nu e totdeauna cel ce se dă înăuntru într'o sală de școală. Frumos teatru, e cel ce se joacă în natură, într'un loc anume ales în cadrul unui peisagiu potrivit. O margine de codru, un mal, luminișul unui crâng, o fântână, un deal, prispa unei case, malul mării, grădină de pomi și de flori pot fi scene de o rară frumusețe pentru desfășurarea unei piese anume. Imi reamintesc cu emoție de șezătorile normaliștilor ținute sub revărsarea pădurii de fagi la Bâlca.

Să se încerce din nou la țară cu acest teatru, cu flăcăii și cu fetele din sat și or veni acolo și bătrânii cei uitați de vreme!

FRAGMENT DE PREDICA. — Iată un fragment din predica prudent cutezătoare a unui misionar dela Harrow: „Răsplata de a servi omenirea e totdeauna crucea. Lumea sfărâmă inima celor mai mari binefăcători ai ei, iar după o zi le ridică monumente pe morminte. Dacă voiți să înălțați epoca în care trăiți, trebuie să trăiți deasupra ei și a trăi deasupra ei, înseamnează a nu fi înțeles și poate persecutat".

DINTR'O SCRISOARE A UNUI CERCETATOR CULTURAL. — „Până și într'o țară mică cum e Belgia ai numaidecât impresia, adică după întâile cercetări, că nimic nu e de luat în materie de cultură tale quale și de răsădit în altă țară. Ea a doua cu o lege a bibliotecilor, din 1921. Am studiat-o, am auzit-o cercetată de omul care a lucrat mai mult ca să se nască, d. P. Otlet, directorul institutului de bibliografie internațională. I-am cetit și un manual pentru școalele de bibliotecari belgieni.

Bag de seamă că pe unde trec, educația populară arată între 75 și 99 la sută știutori de carte. Mai pune că sunt în țări de veche și strălucită tradiție a cărții, de sute de edituri întreprinzătoare, de tipărituri în toate domeniile închipuite și să ne transpunem în satele noastre de întuneric și într'o piață a cărții, lipsită de cele mai poruncitoare și elementare lucrări".

ROLUL SCRIITORULUI ȘI AL PEDAGOGULUI. — Cărțile de cetire trebue să fie scrise în întregime de scriitori, dar orientați în ceeace privește conținutul de pedagogi. Pedagogul dă temele de creațiune artistică și normele pentru tratarea materialului istoric, religios și științific. E mai de preferat lucrul nou, scris pentru copii, decât o spicuire din ceeace nu s'a scris anume pentru sufletul sensibil și delicat al copiilor. Dacă Isus, pentru pătrunderea și primirea imperativelor lui, a creat parabola sau pilda, cum putem să rămânem cu cei mici la explicările filozofice pentru adâncirea unei învățături morale, a unei dogme, a unui articol de credință. Cu pilde și cu povești se vor lămuri toate. E mai multă religie în „Bunicul" lui Delavrancea ori într'o istorisire cu gângănii a lui Gârleanu, decât în învățăturile teoretice și moarte din carte.

Nouă ne trebuie cărți care să ție mișcată inima copiilor, cărți din care să se desprindă milă și iubire, grijă profundă, devotament uman și înclinări vădite pentru muncă și creațiune, pentru adevăr și poezie. Astfel de cărți nu se pregătesc cu pedantism didactic ci cu puteri de creațiune artistică, cu nerv și cu foc de scriitor.

Cartea de cetire dă măsura grijii și seriozității unui popor.

NOUTĂȚI
IMPRIMATE TESATURI

LA MARELE MAGAZIN
„LA VULTURUL DE MARE CU PEȘTELE IN GHIARE"
THEODOR ATANASIU & Co
BUCUREȘTI
STR. BAZACA 1 · STR. CAROL 76·78·80 · STR. HALELOR 21

ATENȚIUNE!!!
Ne a venit la cunoștință că diverse fabricațiuni de țigle se pun în circulație sub numirea de
ȚIGLE din GHIRIS
prin urmare atragem atențiunea Onor. publicului cumpărător, că numai acele sunt țigle originale din Ghiris, pe care se află marca de mai jos

„TAURUL" și textul firmei noastre:
„Industria de Lut din Arieș-Ghiris"
Țigle din Ghiris se fabrică din lut curat, cu mașinile cele mai perfecte și se ard cu gaz de pământ
E ABSOLUT RESISTENT CONTRA GERULUI
Țiglele din Ghiris se poate căpăta în întreaga țară, în orice localitate mai însemnată
NU PRIMIȚI IMITAȚIUNILE!!!
INDUSTRIE DE LUT SOCIETATE PE ACȚIUNI DIN ARIEȘ - GHIRIS, TURDA

Fabrica Nicolae Ionescu Clopote, Policandre și Sfeșnice
vechea casă de încredere — Str. Pitagora 20 București
Sucursale: R-Vâlcea Frații Arsene; Cluj Al. Anca; Rădăuți, (Bucovina), Braha; Craiova, Ionescu Mihail; Chișinău Cartea Românească (Depozitul Eparhiai)
Se găsesc gata clopote de cea mai superioară calitate garantate pe 50 ani înțelegerea și prin scrisori Tel. 54|36

„...cel mai bun parfum este extras din flori..."

„...la picioarele de bronz ale lui Budha florile au fost jertfite... și sufletul lor exală, straniu și îmbătător."
PARFUMUL, PUDRA și LOȚIUNEA
Le JADE
Roger & Gallet
Paris

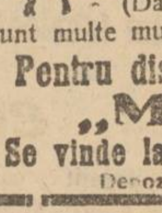

MOARTEA MUȘTELOR
Nimic mai supărător ca înțepătura muștelor și mai desgustător ca muștele în mâncare. Tuberculoza, Febra Tifoidă, Holera, Antraxul, (Dalacul) etc., se desvoltă în localitățile unde sunt multe muște.
Pentru distrugerea muștelor întrebuințați
„Musca Do"
Se vinde la toate farm. drog. și parf. din țară
Depozit VICENȚIU Z. LIVOVSKI Buzău.

O mașină cu aburi
fabricat Tanner & Laetsch, Viena, puțin întrebuințată 160 — 180 HP. împreună cu cazane Tischbein 84 m² suprafața de încălzit 10 atmosfere, eftin de vânzare. Ofertele a se adresa la Hermes S.A. Sibiu sub No. „22689". 9046

BRAȘOV
Doctor ARITON
Medic Primar Spital Civil
— INTERNE —
Str. ARGINTARI No. 6 (lângă Hotel Coroana) — Telefon 606 9024

APA DE CACIULATA!
Radioactivă, Medicamentoasă. Neîntrecută în vindecarea boalelor de
rinichi-ficat,-căile urinare) (piatră nisip) (Guta-Artritism,
Expediție la orice stație C. F. R. plata anticipat prin mandat poștal lei 600 lada 25 sticle 1 kgr. loco Gara Jiblea. Se găsește la droguerii, farmacii. Cereți prospect gratis Societatea Căciulata Călimănești, jud. Vâlcea

MOBILA ROMANEASCA
CADOURI SOLIDE, EFTINE
La MARCU B-dul Elisabeta 10

Fotografi! — Succes Deplin
Obțineți întrebuințând numai

Kraft & Steudel Fabrica de hârtii fotografice - Dresda
Repr. J. B. Gibson. București, Str. G. C. Cantacuzino 45